

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 6. 9. 2023,

takto:

Ke stížnosti odsouzeného ██████████ ██████████ narozeného ██████████, se podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu **ruší** usnesení Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 30. 6. 2023 č. j. 4 PP 41/2023 a **okresnímu soudu se ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.**

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl soud prvního stupně tak, že podle § 88 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku zamítl žádost odsouzeného ██████████ ██████████ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců uloženého rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 18. 1. 2023 sp. zn. 30 T 17/2022 a v trvání 7 měsíců uloženého trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 28. 1. 2021 sp. zn. 5 T 7/2021 ve spojení s usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 15. 3. 2023 sp. zn. 5 T 7/2021. V odůvodnění napadeného usnesení okresní soud popsal důvody svého rozhodnutí.
2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený ██████████ ██████████ stížnost ihned po jeho vyhlášení ve veřejném zasedání konaném soudem prvního stupně. Podanou stížnost následně podrobně písemně zdůvodnil prostřednictvím jedné ze svých obhájců (podání ze dne 7. 7. 2023) a následně ji opakovaně doplnil podáním ze dne 24. 7. 2023. V souvislosti s vývojem této trestní věci je pak možno připomenout „stížnost na nečinnost soudu“ vypracovanou dalším obhájcem odsouzeného dne 25. 8. 2023, na tu bylo krajským soudem reagováno dopisem ze dne 28. 8. 2023 k rukám JUDr. Bc. Norberta Naxery.
3. Pokud jde o stížnost odsouzeného písemně zdůvodněnou jeho obhájkyní Mgr. Zuzanou Venerou Zlatohlávkovou ze dne 7. 7. 2023, je možno shrnout, že odsouzený považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za věcně nesprávné.
4. Dle hodnocení soudu prvního stupně nebyla splněna tzv. „*druhá zákonem předpokládaná podmínka*“, tedy že odsouzený svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život. K tomuto závěru soud prvního stupně dospěl na podkladě negativních poznatků o chování odsouzeného ve vazbě, kterou odsouzený před vynesením rozsudku vykonával ve VV Ruzyně. Obhajoba je přesvědčena, že takové hodnocení je obsahově nesprávné a bez dalšího opomíjí faktickou realitu běžného provozu věznice Ostrov a věznice Ruzyně. Ust. § 88 odst. 1 tr. zák. výslovně uvádí, že: „*Soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život...*“. Již ze samotné dikce zákonného ustanovení je zřejmé, že soud hodnotí především ten úsek věznění odsouzeného, který nastává až po právní moci rozsudku, za který byl nepodmíněný trest odnětí svobody uložen. Klást tedy odsouzenému k tíži negativní poznatky zaznamenané v době vazby, tedy z povahy věci z doby předcházející pravomocnému odsouzení, je tak zcela zásadní vadou napadeného rozhodnutí.
5. Obhajoba je přesvědčena, že odsouzený svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení, když zejména:
  - ve výkonu trestu ve věznici Ostrov má evidovány kladné poznatky;
  - hodnocení věznice k chování odsouzeného bylo kladné;
  - účastní se vzdělávacích programů, aktivně se hlásí o úklid společných prostor;
  - nedostal ve výkonu trestu žádný negativní poznatek ani kárný trest;

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiří Skala.

- omluvil se osobám, kterým svou trestnou činností ublížil, zejména pak JUDr. ██████████ který dokonce tuto omluvu soudu předložil se svým pohledem na věc, ze kterého nepochybně vyplývá důvěra v nápravu charakteru odsouzeného, a to natolik pevná, že JUDr. ██████████ dokonce převzal obhajobu odsouzeného;
  - spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení na odhalení trestné činnosti ve věznici;
  - je po propuštění připraven podrobit se dohledu probační a mediační služby či soudem vysloveným omezujícím opatřením;
  - pochopil škodlivost svého dřívějšího jednání a je tedy po propuštění připraven vzdát se užívání sociálních sítí a vyjadřování k veškerému veřejnému dění;
  - má pro případ propuštění zajištěno bydlení i zaměstnání;
  - je v pravidelném kontaktu s rodinou;
  - není v žádném kontaktu s jinými trestně stíhanými osobami.
6. Je třeba rovněž zhodnotit, že odsouzený výkon trestu vykonává v podmínkách, za kterých je velmi obtížné dosáhnout kladných hodnocení, ale i přesto jich dosáhl. Znevýhodnění odsouzeného je dáno tím, že je osoba mediálně známá, tedy byl zařazen do kategorie DVO, tj. další vytipovaná osoba. To s sebou mimo jiné nese pravidelné hodinové kontroly, což nejen že vyvolává velkou vlnu nevole jak u spoluvězňů, tak i u zaměstnanců věznice, ale prakticky znemožňuje efektivní pracovní zapojení. Vedle kategorie DVO se stal odsouzený svědkem trestné činnosti ve věznici, v důsledku které zemřel vězeň. Tento otrěsný zážitek vedl odsouzeného k tomu, že oznámil dozorcům ve věznici, kdy spoluvězni ukrývají drogy, mobilní telefony apod. V důsledku toho byl odsouzený umístěn na tzv. krizové oddělení a následně přesunut na oddělení výstupu. Obě oddělení jsou zcela specifická a jejich charakter neumožňuje odsouzenému získat další kladné poznatky, protože na těchto odděleních není umožněn volný pohyb odsouzených, a tedy zde odsouzený nemůže plnit výchovný plán, zapojovat se do úklidu, absolvovat vzdělávací program apod.
7. Obhajoba tedy namítá, že soud prvního stupně nesprávně posoudil podmínky pro podmíněné propuštění odsouzeného podle § 331 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Soud zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění na základě negativních poznatků z doby, kdy byl ve vazbě, a nepřihlédl k tomu, že ve výkonu trestu prokázal polepšení, vzorné chování a splnil i další podmínky pro podmíněné propuštění.
8. Obhajoba poukazuje na to, že negativní poznatky z doby vazby nemají vliv na rozhodnutí o podmíněném propuštění, pokud nejsou součástí rozsudku o uložení trestu. Podle aktuální judikatury Ústavního soudu ČR (zejm. nálezu II. ÚS 482/18) je pro posouzení polepšení odsouzeného rozhodující jeho chování a plnění povinností po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu. Vazba je pouze procesní opatření, které nemá charakter trestu a nemůže být ztotožňováno s výkonem trestu. Dle citovaného rozhodnutí Ústavního soudu ČR je totiž nutné zjistit a zhodnotit aktuální poznatky k osobnosti žadatele (tj. odsouzeného), ke stavu jeho nápravy a jeho možné vnitřní proměně. Při tom se má soud soustředit na to, aby zjistil, zda se žadatel napravil skutečně a upřímně (bod 15 nálezu), přičemž toto polepšení se má prokázat v době rozhodování o žádosti o podmíněném propuštění (bod 34 nálezu).
9. Obhajoba rovněž dále poukazuje na to, že soud nesprávně vyhodnotil chování a plnění povinností odsouzeného ve výkonu trestu. Odsouzený měl ve výkonu trestu pouze pozitivní poznatky, které dokládají jeho polepšení a snahu vést řádný život. Odsouzený se zapojoval do pracovních a vzdělávacích aktivit, udržoval kontakty s rodinou a spolupracoval s orgány činnými ve vězeňství. Odsouzený také splnil další podmínky pro podmíněné propuštění, jako zajištění bydlení a zaměstnání po propuštění, omluva poškozeným osobám apod. Soud prvního stupně rovněž zcela odhlédl od podstatné okolnosti, kterou je to, že důvodem výkonu trestu je toliko verbální trestná činnost odsouzeného a nešlo tedy o trestnou činnost násilnou. Polepšení

odsouzeného tedy spočívá zejména v osobní sebereflexi, kterou jednoznačně svým chováním ve výkonu trestu osvědčil a při hlavním líčení dne 30. 6. 2023 i svým vyjádřením prokázal.

10. Obhajoba proto navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a sám na základě provedeného dokazování rozhodl tak, že žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění vyhoví.
11. V opakovaném doplnění stížnosti ze dne 24. 7. 2023 pak stěžovatel uvedl, že v písemném odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 9.) soud mimo jiné uvádí, že dosud nebyl přeměněn trest odnětí svobody, který byl odsouzenému uložen jako podmíněný (za nebezpečné vyhrožování). Toto konstatování není pravdivé, a pokud z něj soud fakticky skutečně vycházel, pak ani nemohl dojít k obsahově správnému rozhodnutí. Oba tresty, které byly odsouzenému uloženy a zároveň podmíněně odloženy byly odsouzenému proměněny na tresty nepodmíněné. Tyto skutečnosti odsouzený soudu prvního stupně sdělil již ve své žádosti o propuštění dne 25. 4. 2023. Soud prvního stupně tedy i přes to, že tyto skutečnosti měl k dispozici od samého počátku řízení, hlavní líčení dvakrát odročoval s odůvodněním, že „nemá rozsudková data“. Při hlavním líčení a vynesení rozhodnutí dne 30. 6. 2023 však již příslušný soud měl úplné podklady ohledně uložených trestů, ze kterých nepochybně vyplynulo, že obě podmíněčná odsouzení byla přeměněna na tresty nepodmíněné.
12. Obhajoba opakovaně, tj. při hlavním líčení dne 18. 5. 2023, dne 1. 6. 2023 a dne 30. 6. 2023 žádala vyslechnout jako svědka matku odsouzeného paní [REDAKCE] [REDAKCE]. Tento procesní návrh byl soudem prvního stupně odmítnut s tím, že se paní [REDAKCE] zúčastnila jako veřejnost hlavního líčení dne 1. 6. 2023, tedy již ve věci nemůže být jako svědek vyslechnuta. Takové rozhodnutí ohledně výsledku svědka bylo chybné z důvodů, které stěžovatel dále rozvádí.
13. Soud prvního stupně se v rámci písemného odůvodnění rovněž zcela vyhnul podstatným okolnostem spočívajícím v tom, že odsouzený přispěl k odhalení trestné činnosti ve vězení. Těmito podstatnými okolnostmi se však soud bez dalšího v písemném odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval, byť jde o samostatný důvod propuštění či přesunutí v rámci výkonu trestu. Obhajoba i k prokázání těchto tvrzení navrhovala důkazy, soud prvního stupně se však spokojil s tvrzením Mjr. Mgr. [REDAKCE] který uvedl, že nemá relevantní informace od služby kriminální policie Karlovy Vary, která úmrtí vězně [REDAKCE] prošetřuje.
14. Soud prvního stupně při hodnocení věci přihlížel i k trestné činnosti z roku 2013, která již byla zahlazena (bod 4. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Rovněž tento postup je nesprávný a rozporný se zákonem.
15. Lze tak konstatovat, že rozhodnutí soudu prvního stupně zcela opomíjí faktický průběh dokazování provedený při hlavním líčení. Soud prvního stupně se tedy ve svém posouzení zohlednil pouze to, že odsouzenému v období vazby byly uloženy negativní poznatky, což dle soudu prvního stupně znamená, že na odsouzeného trest neměl dosud výchovný účinek. O nesprávnosti, resp. nezákonnosti tohoto právního hodnocení již obhajoba zaujala své stanovisko v doplnění stížnosti ze dne 7. 7. 2023.
16. Obhajoba proto navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a sám na základě provedeného dokazování rozhodl tak, že žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění vyhoví.
17. Krajský soud v Plzni z podnětu stížnosti odsouzeného přezkoumal postupem podle § 147 odst. 1 trestního řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a

poté dospěl k následujícím závěrům.

18. Předně je nutno uvést, že rozhodnutí okresního soudu trpí vadami, v důsledku nichž se stalo nepřezkoumatelným. Okresní soud totiž vycházel ze skutečností, které sice našly z větší části odraz ve spisovém materiálu a důkazech provedených ve veřejných zasedáních (obhájkyňe odsouzeného nesprávně opakovaně uvádí, že šlo o hlavní líčení), nicméně nebyl důsledný při zjišťování toho, jaké všechny nepodmíněné tresty odnětí svobody postupně uložené a nařízené k jejich výkonu je nutno vnímat při posuzování žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (dle § 77 zákona o výkonu trestu odnětí svobody se všechny takové tresty považují za trest jediný). To je důležité nejen pro přesné zjištění toho, zda odsouzený splňuje formální podmínku pro rozhodování o jeho žádosti, tedy výkon potřebné doby postupně uložených a v době rozhodnutí soudu prvního stupně nevykonaných nepodmíněných trestů odnětí svobody, ale i pro hodnocení stupně polepšení odsouzeného v době jejich výkonu, posouzení reálné prognózy budoucího řádného chování a vůbec podmínek stanovených v § 88 trestního zákoníku.
19. V tomto směru je možno přisvědčit námitce stěžovatele v tom smyslu, že v době rozhodnutí soudu prvního stupně již tyto skutečnosti musely být i rozhodujícímu soudu uznány, nicméně ten na takové zjištění v podstatě rezignoval (dále viz níže).
20. Již toto zjištění stížnostního soudu muselo znamenat zrušení napadeného usnesení a vrácení věci okresnímu soudu. Pokud by za dané situace rozhodoval soud stížnostní, posuzoval by danou trestní věc v podstatě jako soud prvního stupně, nahrazoval by tím jeho činnost a fakticky odňal stěžovateli (i státnímu zástupci) právo opravného prostředku proti takovému rozhodnutí.
21. Okresní soud správně zjistil, že odsouzenému byly k výkonu nařízeny postupně uložené a na sebe navazující tresty odnětí svobody zmíněné ve výroku napadeného usnesení ve věcech tam označených. Zároveň však muselo být okresnímu soudu známo i další odsouzení stěžovatele ve věci Obvodního soudu pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 27. 7. 2020 sp. zn. 50 T 62/2020 pro přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, kdy mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu 12 měsíců, která byla při ponechání podmíněného odsouzení stěžovatele v platnosti usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 10. 5. 2021 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 8 To 175/2021 prodloužena o 2 roky za současného stanovení dohledu. Vědomost soudu prvního stupně o tomto odsouzení vyplývá z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 na č. l. 77-78 spisu ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze na č. l. 79 spisu, kdy výsledkem bylo, že odsouzený ██████ vykoná zmíněný trest odnětí svobody 3 měsíců podmíněně odložený s dohledem a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Zmíněná rozhodnutí totiž soud prvního stupně provedl k důkazu při veřejném zasedání dne 30. 6. 2023 (č. l. 112), avšak již nezjišťoval, zda v dané věci je již nařízen další nepodmíněný trest odnětí svobody, což samozřejmě nepochybně muselo mít vliv i na posouzení obsahu žádosti stěžovatele o podmíněné propuštění z výkonu trestu. Sám odsouzený ostatně avizoval své odsouzení k dalšímu nepodmíněnému trestu odnětí svobody v průběhu nyní vedeného řízení a na takto vzniklou situaci správně odkazuje i jeho obhájkyňe v podané stížnosti.
22. Krajský soud přitom zjistil od Obvodního soudu pro Prahu 9, že ve věci 50 T 62/2020 (s odkazem na výše označená rozhodnutí), již dne 1. 6. 2023 byl nařízen výkon zmíněného tříměsíčního nepodmíněného trestu odnětí svobody.
23. Za této situace nelze konkrétně reagovat na veškeré uplatněné námitky stěžovatele vzhledem k její změně a nutnosti opětovně komplexně posoudit všechny podmínky § 88 trestního zákoníku a budoucí úvahy okresního soudu v tomto směru předjímat. Lze však již nyní zmínit, že obhájkyňe odsouzeného správně připomíná, že negativní poznatek o chování odsouzeného **ve vazbě** v příslušné trestní věci nelze promítat do hodnocení stěžovatele **po dobu výkonu trestu odnětí svobody** v téže trestní věci. Na straně druhé je však zároveň třeba vidět, že je nutno chování

stěžovatele **po právní moci rozsudku** vztahovat i k dalším rozhodnutím (po jejich právní moci), pokud ten který odsouzený vykonává postupně uložené a na sebe navazující (zároveň dosud jako celek nevykonané) nepodmíněné tresty odnětí svobody. Dále je zapotřebí zmínit, že ve stížnosti odsouzeného se poukazuje na to, že byly navrhovány důkazy na doplnění dokazování a na podporu jím podané žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Z protokolu o veřejném zasedání ze dne 18.5.2023 vyplývá, že byl k důkazu navržen výslech matky stěžovatele (č.l. 62), není však zřejmé, jak bylo o tomto návrhu rozhodnuto, a to ani z odůvodnění napadeného usnesení. Pokud tedy k takové situaci došlo, je zapotřebí se s otázkou návrhů na doplnění dokazování vypořádat způsobem odpovídajícím trestnímu řádu a důvody takového postupu vysvětlit v odůvodnění rozhodnutí, což se ostatně týká samozřejmě i dalších případně navrhovaných důkazů. V neposlední řadě je třeba uvést že v bodě IV. doplnění stížnosti ze dne 7.7.2023 se uvádí odkaz na § 331 odst. 1 písm. b) trestního řádu, takové ustanovení však trestní řád neobsahuje. Navíc podmínky podmíněného propuštění je nutno odvíjet dle hmotněprávního ustanovení § 88 trestního zákoníku.

24. Krajskému soudu zároveň neuniklo, že odsouzený ■■■■■ ■■■■ je v jiné trestní věci Obvodního soudu pro Prahu 8 souběžně trestně stíhán a byl v ní již dokonce vyhlášen rozsudek ze dne 26. 7. 2023 sp. zn. 2 T 36/2022, kterým mu byl pro přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), c), d) trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 19 měsíců, a to i za sbíhající se trestnou činnost ve věci Okresního soudu v Kladně sp. zn. 3 T 139/2022 (v ní má t.č. probíhat řízení o dovolání a aktuální stav tohoto řízení je třeba také ověřit) a ve věci Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 30 T 17/2022, tedy ve věci, která je předmětem i nynějšího přezkumu stížnostního soudu. Krajskému soudu v Plzni bylo zároveň Obvodním soudem pro Prahu 8 sděleno, že rozsudek zatím není pravomocný a jednou ze stran již bylo podáno odvolání. V žádném případě tak s ohledem na zásadu presumpce neviny nelze k takovému odsouzení stěžovatele přihlížet (obdobně je tomu jistě i ve věci Okresního soudu v Litoměřicích sp. zn. 2 T 32/2023, v níž bylo další trestní stíhání odsouzeného ■■■■■ ■■■■ pravomocně zastaveno z důvodu § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu). Je však zapotřebí k době dalšího rozhodnutí okresního soudu sledovat pečlivě vývoj i v jiných trestních věcech, které by mohly mít vliv na další rozhodnutí soudu prvního stupně o předmětu řízení. Zároveň je zapotřebí provádět důkaz příslušným spisem (včetně příloh) a nikoli jen opisy rozhodnutí. Takto by bylo možno postupovat pouze tehdy, pokud by ze závažných důvodů nebylo možno příslušným spisem důkaz provést. Dokazování pak bude nutno samozřejmě doplnit i o důkazy další, pokud v mezidobí vyvstane jejich potřeba. Již nyní lze konstatovat, že pro účely dalšího řízení bude nutno opatřit co nejaktuálnější osobní výkazy stěžovatele.
25. Zároveň je třeba připomenout, že rozhodnutí soudu prvního stupně musí splňovat podmínky na ně kladené ustanovením § 134 odst. 2 trestního řádu. Okresní soud bude mít na zřeteli i vývoj obhajoby v této věci co do počtu obhájců průběžně do tohoto řízení vstupujících, aby nedošlo k jejich případnému opomenutí při provádění dalších úkonů o předmětu řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Plzeň 6. září 2023

Mgr. František Pokorný v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiří Skala.